

[Ministeren for skatter og afgifter.]

om det konkrete tilfælde, spørgsmålet tager sigte på.

Jeg har fået sagen forelagt og kan på dette grundlag kort resumere den således:

Den 2. oktober 1973 udleverede den pågældende virksomhedsindehaver efter anmodning sit regnskabsmateriale vedrørende 1972 til det lokale distriktstoldkammer og modtog en kvittering herfor. En måned senere deltog indehaveren i et møde på toldkammeret sammen med 2 toldtjenestemænd, og efter mødets afslutning blev regnskabsmateriale ifølge toldvæsenets oplysninger udleveret til den pågældende. Udleveringen skete — ifølge toldvæsenet — på den måde, at den ene toldtjenestemand efter mødets afslutning blev opmærksom på, at materialet var glemt tilbageleveret, hvorfor han bragte det ud til indehaveren, der var nået ud til sin bil; under disse omstændigheder glemte tjenestemanden at få den tidligere afgivne kvittering tilbage eller at få indehaverens skriftlige erklæring om, at materialet nu var returneret.

Virksomhedsindehaveren bestrider, at han skulle have fået materialet tilbage.

Efter flere forgæves henvendelser til toldkammeret henvendte han sig i juli 1974 til direktoratet for toldvæsenet, der foranledigede foretaget en politimæssig undersøgelse i sagen. Denne undersøgelse bragte ikke nye oplysninger, og tolddirektoratet fandt herefter — på grundlag af alt foreliggende — at måtte afvise påstanden om, at det hos virksomhedsindehaveren lånte regnskabsmateriale ikke skulle være tilbageleveret ham. I overensstemmelse med lov om offentlighed i forvaltningen er kopier af sagens akter tilsendt den pågældende.

Jeg må efter det, der foreligger i sagen, være af den opfattelse, at toldvæsenet ikke kan gøre yderligere for at efterspore det omhandlede materiale.

Såfremt den pågældende ikke kan affinde sig hermed og mener at have et erstatningskrav på toldvæsenet, kan han indbringe sagen for domstolene.

Under en sådan sag, der drejer sig om bevisspørgsmål, har toldtjenestemænd naturligvis ikke særlige rettigheder i forhold til andre borgere i samfundet.

Af *Elsebeth Kock-Petersen* (V) til finansministeren (21/6 76):

„Ministeren bedes oplyse, hvilken stilling staten som arbejdsgiver har til spørgsmålet om deltidsbeskæftigelse.“

(Spm. nr. 606).

Begrundelse.

Det er et udbredt ønske hos mange arbejdstagere at kunne få deltidsbeskæftigelse — ikke mindst af familiemæssige hensyn. Naturligvis vil det i praksis være umuligt for arbejdsgiveren at tillade deltidsbeskæftigelse i alle tilfælde, hvor det ønskes. Til illustration af problemstillingen kan henvises til cirkulæreskrivelse, jr. 1. kontor, j. nr. 1976-1001-54, fra justitsministeriet, hvor det forekommer besynderligt, at man generelt afskærer deltidsbeskæftigede fra advancement.

Finansministeren bedes i sin besvarelse redegøre for, hvorvidt han mener, at spørgsmålet om mulighed for deltidsbeskæftigelse er et overenskomstmæssigt forhold, der skal forhandles med den pågældende personaleorganisation.

Finansminister *Heinesens* svar (2/7 76):

1. Reglerne om deltidsbeskæftigelse inden for statsområdet findes dels i det almindelige bevillingsretlige system, jfr. nedenfor under pkt. 2.1. og 2.2., dels i tjenestemandslvgivningen samt de mellem finansministeriet og de respektive overenskomstparter indgåede aftaler, jfr. pkt. 3.1. og 3.2.

2.1. Deltidsbeskæftigede, hvis arbejdstid udgør halvdelen af normal arbejdstid og derunder, det vil sige for tiden maksimalt 20 timer pr. uge, er ikke omfattet af stillingskontrollen, men omfanget af deltidsansættelse styres gennem de beløb, der på de årlige finanslove stilles til rådighed herfor. Dette indebærer, at der er mulighed for at variere omfanget af deltidsbeskæftigelse efter arbejdsmængden inden for den givne bevilling.

2.2. Til deltidsbeskæftigede med en arbejdstid på for tiden over 20, men under 40 timer pr. uge skal der derimod oprettes eller opretholdes en stilling på vedkommende styrelses personaleoversigt, der optages i anmærkningerne til hovedkonti på de årlige